

[Inge Krogh]

hvorvidt man forbereder et lovforslag om forholdene ved insemination ved fremmed donor.

Det er rimeligt, at der er krav om, at moderen over for myndighederne skal oplyse, hvem der er far til barnet. Det er meget vigtigt af hensyn til barnet. Det er et stort psykisk traume for mennesker, hvis de i hvert fald ikke har den mulighed, at de kan få at vide, hvem faderen er.

Det er udmærket, at det nu er statsamterne, der skal klare faderskabssagerne, i stedet for politiet, og man må vel kunne sikre sig, at det ikke-juridisk uddannede personale har tilstrækkelig viden.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Hr. Askjær Jørgensen spurgte, om der ikke var en anden mulighed end statsamterne, når vi taler om at fratage politiet de opgaver, som lovforslaget vedrører. Jeg tør ikke sige, om man kunne finde en anden mulighed. Jeg kan ikke uden videre komme i tanker om nogen, men det er, som om der hos hr. Askjær Jørgensen forudsættes, at statsamterne skal udsultes, man må ikke give dem for mange opgaver ud fra den betragtning, at hr. Askjær Jørgensen ønsker dem nedlagt.

Vi lovgiver altså på det grundlag, at vi har statsamter, og at vi fortsat vil have disse statsamter. Når vi har dem, synes vi, at det er naturligt, når de i øvrigt behandler en lang række andre familieretlige spørgsmål, at de også får de opgaver, som lovforslaget vedrører.

Jeg ved ikke, hvor store problemer de geografiske forhold bereder; det er et svar til hr. Nør Christensen. Det har i hvert fald hidtil været således – jeg ved ikke, om det fortsat er det – at nogle amter har lokale kontorer og også har benyttet kommunekontorer en gang imellem til de forretninger, som man kunne foretage dér, hvor folk ellers kunne få langt til det centrale amtskontor. Om det eksisterer stadig væk, tør jeg ikke sige, men det kan vi finde ud af i udvalget. Men generelt må man vel sige, at selv om der er mange faderskabssager, så drejer det sig for den enkelte ikke om så forfærdelig mange tilfælde. Man må gå ud fra, at en rejse til amtskontoret næppe for den enkelte vil være den helt store ulempe.

Fru Aase Olesen rejste spørgsmålet om moderens oplysningspligt og faderens mulighed for – i og for sig således som moderen har – at tage stilling til at få et faderskab fastslået. Fru Aase Olesen spurgte, hvad det er for et grundlag, vi venter på. Det grundlag, der tænkes på i bemærkningerne, er først og fremmest spørgsmålet om, at ægteskabslovudvalget skal færdiggøre arbejdet omkring moderens oplysningspligt. Da der er en vis forbindelse mellem moderens oplysningspligt og faderens mulighed for selv at anlægge faderskabssag, er det i hvert fald en del af det grundlag, det kunne være nyttigt at have, inden vi tager stilling til selve det problem, som fru Aase Olesen rejste. Jeg har endnu ikke taget stilling til, hvorvidt der bør være en ret for faderen til at rejse en faderskabssag.

Hr. Wilhjelm nævnte, at det virkede absurd, når politiet ønskede at fastholde modtagelsen af faderskabsanerkendelser som en politiopgave. Det virker i og for sig ikke absurd, og jeg tror heller ikke, at hr. Wilhjelm forudsætning er helt rigtig. Det er korrekt, at politiet har givet udtryk for, at man mangler mandskab, men politiet har aldrig sagt, at man vil befri sig enhver opgave, der ikke er af direkte politimæssig karakter. Tværtimod har politiets organisationer gentagne gange sagt, at man ikke ønsker at blive fritaget for enhver opgave, der ikke er af direkte politimæssig karakter, fordi man ønsker forbindelse med borgerne også på andre områder end det, der drejer sig om lovligt kontra ulovligt. Om det så, når det drejer sig om et godt forhold til borgerne, er hensigtsmæssigt at vælge netop faderskabssager, skal jeg ikke tage stilling til. Det er kun den generelle bemærkning fra hr. Wilhjelm's side om, at politiet burde være glad for enhver opgave, man fratog politiet. Den opfattelse har altså ikke hold i virkeligheden, når det drejer sig om politiets organisationers opfattelse.

I den forbindelse kunne man måske også kommentere et par bemærkninger, der fremkom fra anden side, nemlig at der er et vist skær af illegalitet, når noget foregår hos politiet. Det mener jeg ikke er helt rigtigt. Det kan da godt være, at der er nogle, der opfatter det således, men det, at man f. eks. skal hen og have et pas eller et kørekort udstedt hos politiet, føles vel ikke af borgeren som om, at nu er han på grænsen til det illegale.